

**KATEHEZE U GODINI ZAHVALE ZA SLIKU MILOSRDNOG ISUSA
I DNEVNIK SV. FAUSTINE
(2023. – 2024.),
pripremaju: Sestre Milosrdnog Isusa (Sisak)
22. rujna 2024.**

Isuse, uzdam se u Tebe!

Svatko od nas je prošao ili možda upravo prolazi kroz trenutke u kojima se osjećao bespomoćno; sve što je svojim snagama pokušao napraviti, nestaje u trenu, kao u vrtlogu sve odlazi, ostaje sam... I konačno, nakon svega, okrećemo svoje lice prema Bogu očekujući i tražeći utjehu i ispruženu ruku pomoćnicu. Bog u Svome milosrđu donosi i daje srcu ono što je čovjek tražio od početka. Bog nudi sve, a očekuje od čovjeka samo jedno – pouzdanje. Pouzdanje je počesto odraz naše vjere ili nevjere u Boga: koliko Mu uistinu prepuštamo svoje puteve u nadi vjerujući da On ipak najbolje zna što je najbolje za nas i za naš život? Pouzdati se u Boga znači prestati stvarati svoje puteve i očekivati da Bog ide za nama po našoj volji i našim putevima, pouzdati se znači prepustiti Bogu sve i s vjerom prihvatiti Njegovu volju za svoj život. Put pouzdanja nije lagan, i do njega se raste svakodnevnim odabirima tako što želim da Bog uistinu bude prvi u mome životu. Pouzdanje je osobina ljudi koji su spoznali da su bez Njega ništa i da samo s Njime mogu graditi svoj život – na tom savršenom Temelju Ljubavi.

Posuda pouzdanja

Veće je moje milosrđe od bijede tvoje i cijeloga svijeta... radi tebe dopustio sam da kopljem probodu moje presveto Srce i otvorio ti izvor milosrđa; dođi i zagrabi milosti s tog izvora posudom pouzdanja. Ponizno srce nikada neću odbiti. (Dn 1485) Kako li su samo lijepe i poticajne ove riječi koje nam je sv. Faustina ostavila u svome duhovnom *Dnevniku*. Bog nam jasno govori koliko je neizmjereno Njegovo milosrđe, da nema toga grijeha, nema toga zla koje ne bi moglo biti isprano i oprano Njegovom Krvlju koja je potekla s križa. On nas poziva da Mu dođemo, da Mu pristupimo, da zahvatimo iz Njegova izvora milosrđa. Na sve načine Bog dolazi i ponizuje se pred nama da nas zadobije. On je Bog koji želi svu Svoju djecu skupiti oko Sebe i da to postigne spreman je sve učiniti i zadobiti naše povjerenje. Koliko li smo samo u svojem životu prepoznali Božjeg djelovanja na koje smo možda gledali skeptičnim pogledom i na milosti koje nam je dao, jer nismo htjeli vidjeti i prihvatiti da nas On uistinu traži i treba? Možda smo iz straha ili neznanja radije odbacili milost kako bismo bili sigurni da On neće ništa htjeti od nas zauzvrat? O, kako Isusa samo boli nepovjerenje takvih naših čina i odluka. Zato On neprestano dolazi i potiče dušu da se pokrene. Dolazi i pohodi naše duše u nadi da će ovog puta biti primljen. Pouzdati se u Njegovu volju i potpuno prihvatiti Boga u svom životu jest put sazrijevanja nas kršćana. Što Mu se više predajemo, to On više može djelovati, sve do trenutka kada nas obuhvati potpuno Njegova ljubav i kada bivamo uronjeni u Njega primajući sve iz Njegove ruke i pouzdajući se da On uistinu zna što mi je potrebno. Možemo se zapitati kakva je trenutno moja ***posuda pouzdanja***: prazna, polupuna, šuplja i pušta na sve strane ili se prelijeva jer je toliko napunjena?

U *Dnevniku* dalje čitamo: ***Milosti mojega milosrđa zahvaćaju se samo jednom posudom, a to je – pouzdanje. Što se duša više uzda, tim više prima.*** (Dn 1578) Vrlo jednostavno zvuče ove riječi, kao da ih i jednostavno možemo provesti u svom životu. No, nije uvijek tako: često se borimo s napašću – pouzdati se, odnosno ne pouzdati se u Gospodina potpuno i nekako kao da Mu radije dajemo komadiće svoga srca, negoli cijelo. Kao da uvijek želimo ipak jedan dio zadržati za sebe. Kako će Bog činiti čuda u našem srcu i životu kada nema potpun pristup do njega?! A očekujemo da On čini čuda i opet ne dajemo cijele sebe. Kao primjer pouzdanja i predanja Gospodinu zasigurno nam je dana sv. Faustina, ali i njezin duhovnik koji je zapisao: „U životu nisam mnogo toga uspio. Jedno jesam, nikad nisam izgubio pouzdanje u Božje milosrđe.” (bl. Mihael Sopoćko) Neka nam svima ove riječi budu poticaj da se potrudimo ne izgubiti upravo to pouzdanje u Božje milosrđe. Operimo, očistimo i pripremimo svoje ***posude pouzdanja*** kako bi ih Bog mogao ispuniti i napuniti Svojim milostima. Ne hvastajmo se onim što smo postigli, jer sve dobro je ionako iz Njegove ruke. Pouzdajmo se u Gospodina, a On će utažiti glad naših duša.

Molitva ispred slike Milosrdnog Isusa

Svjesno, odlučno i s pouzdanjem prilazim slici Milosrdnog Isusa. Umirit ću svoje misli i sve ono što mi trenutno možda zaokuplja misli predat ću Gospodinu. Želim ovo vrijeme svog osobnog susreta s Gospodinom proživjeti najbolje što mogu, u sabranosti i tišini. Promotrit ću sliku, danas ću zastati na detalju slike koji me nekako posebno dotiče, koji proniče moje srce i dušu, koji mi je posebno drag i važan. U mislima ću proći kroz svoj život, trenutke u kojima sam se svjesno pouzdao u Boga. Zahvalit ću Mu što je bio uz mene, što je čuo vapaj mogega srca. Jesam li zahvalan na tim trenutcima, ili možda mislim da to zaslužujem, ili da se očekuje da Bog priskoči u pomoć čim Ga zazovem? Koji je to trenutak u mojem životu kada sam se posebno pouzdao i s povjerenjem predao Gospodinu? Ostat ću kratko u tišini...

Možda mi sada dolaze misli o mojem nepouzdanju u Gospodina? Jesam li stavljao Gospodina „sa strane“ u trenutcima donošenja nekih važnih životnih odluka? Jesam li se borio sam? Jesam li pozivao Boga u svoj život u trenutcima kada mi je sve bilo u redu ili Ga zovem samo kada više nemam „drugoga izbora“? Vjerujem li da je On uistinu Gospodar mogega života ili Ga držim „postrance“, samo za „posebne prigode“, osobito kad sam bespomoćan i sam, kada sam već probao sve kako bih se izvukao iz situacija u koje sam se zapravo sam i zapetljao? Gospodin želi doći i u te trenutke, želi izliječiti mjesta na kojima sam sâm sebi zadao rane, koje su me možda i udaljile od Njega i kada sam mislio da mi Bog ne želi pomoći, a zapravo Ga nisam ni pozvao. Bog mi oprašta. Veliko je Njegovo milosrđe! S povjerenjem i pouzdanjem ću se zagledati u Njegove oči i reći: „*Isuse, uzdam se u Tebe!*“

Svjedočanstvo

Redovnica sam već više od dvadeset godina. Redovnički život sam po sebi je prepun uspona i padova, radosti i tuga. Moglo bi se reći da je to po svojim karakteristikama život kao i svaki drugi. Ali s godinama sam shvatila da nije baš tako. Shvatila sam da redovnica ne živi sebi, već Bogu. Trebali su doći mnogi križevi, osjećaji usamljenosti, odbačenosti, kako bih shvatila da ono što činim i što jesam, ne činim za sebe samu, već za Njega. Uostalom, ako nije tako, moj redovnički život ne bi se ni po čemu razlikovao od svakog drugog poziva: bio bi to samo posao, a ovako je način života kojemu je svrha i smisao – On. Prolazila sam kroz mnoge kušnje u svojem redovničkom životu. Bilo je dana kada mi se činilo kako sve što radim nema smisla i svojim djelima pokušavala sam se svidjeti ljudima koji su me okruživali, ali sve je vodilo nigdje, udaljavalo me od Njega kojemu sam odlučila služiti do kraja svoga života. Tražila sam svoju slavu, a nisam to shvaćala, mislila sam da činim dobro, a sve je bila samo maska iza koje se skrivao moj ego. Kada sam doživjela obraćenje, nakon susreta sa slikom Milosrdnog Isusa, moj je redovnički život počeo sjajiti nekim drugim bojama, bojama pouzdanja koje nisam do tada doživljavala na taj način. Ono što me je pokrenulo bile su riječi koje se nalaze na slici: *Isuse, uzdam se u Tebe*. Sve što sam činila, sve što sam zamišljala i radila bilo je skriveno u

tom zazivu – *Isuse, uzdam se u Tebe*. Jednoga dana u molitvi, kao strijela su mi kroz misli prošle riječi: „Pouzdaješ li se stvarno u mene?“ Snažno su me dotakle te riječi i više s nepovjerenjem, nego sa sigurnošću, rekla sam: „Da, Gospodine, pouzdajem se u Tebe.“ Nekoliko dana kasnije sam shvatila da se naša zajednica nalazi u financijskim problemima, doslovno nismo imali za kruh. Pomalo ljuta na Boga, otišla sam do kapele da Mu kažem da kako nas je mogao ostaviti bez ičega, zar nije obećao da će se brinuti za nas!? Rekla sam što sam imala i nedugo nakon tog iskrenog izlivanja i vapaja srca, shvatila sam u sekundi što to znači pouzdanje. Na vrata je pozvonila jedna osoba i rekla da nam želi nešto darovati: bilo je to upravo ono što sam tražila od Gospodina! Svjesna svoje nevjere, počela sam plakati shvaćajući da me On želi naučiti upravo pouzdanju u Sebe, potpunom predanju. Od toga trenutka svjedočim da me Bog nikada nije ostavio samu u kakvim god kritičnim i rizičnim situacijama života bih se našla. Naučio me da se, ako uistinu želim biti potpuno Njegova, trebam potpuno i pouzdati u Njega i vjerovati da je On sama ljubav i milosrđe i da me nikada neće ostaviti samu.

Hvala Ti, Gospodine, na Tvome milosrđu prema meni.

Sestre Milosrdnog Isusa, Sisak

lektura: Marija Vuković